

2/1 Změť slov

Prý jsou mé básně změť slov
a rozsekávám je do chaosu,
tak tedy tady je kupa slov
jež není rozsekaná do chaosu!
Pardon, nemůžu si pomoci,
rád prostě cyklím stejná slova
totiž, získat nad básněmi moc
je prostě nejjednodušší,
když jen cyklím stejná slova.
Napsat báseň plynou,
anebo aspoň dobrou,
to je má veliká báseň,
když nad tím začnu přemýšlet
hned se v tom ztratím
a báseň nenapíšu dobrou,
ba já jí ani napíšu!
To není dobré.

2/2 Denní strava

Na poetický chléb
mažu realistický džem.
Studenou meltu
liju do záchodové mísy.
Snídani mám za sebou.
Divan prohýbá se

pod mým těžkým srdcem.

Melancholický drink

nestoudně šplouchá v žaludku.

Svačinu mám za sebou.

Z tisíce slov jsou činy

a činů lidé se bojí.

V rytmech tónu strachu

myslím na hlad.

Oběd mám za sebou.

Když lež se promísí v sítu

zbude snad pravda?

Když spolknu arsenik

otrávím mozek nebo duši?

Další svačinu mám za sebou.

V podvečeru odchází měsíc

a i moje otázky.

Se smutkem v očích hledím

na chléb v realismu.

Večeři mám za sebou.

2/3 Mír nad ránem

Byly tři ráno

A nikdo nebyl ničí nepřítel

Existovali jen ti dva, co seděli na střeše spolu

Usmívali se na hvězdy

Poslouchali šum holubích křídel

A občas koukali na svět dolů

Byly tři ráno

A nikdo nebyl ničí nepřítel

Stará paní stála v okně

Hladila spokojeně svoji kočku

Byla ráda, že úsvit ještě nepřišel

Protože samota není tak vidět po tmě

Byly tři ráno

A nikdo nebyl ničí nepřítel

Parta kamarádů jela po dálnici

V dodávce chtěli objet celý svět

Letěli nocí podél svodidel

Nevidíc před sebou jedinou hranici

Byly tři ráno

A nikdo nebyl ničí nepřítel

Ani ten soused odvedle stěžující si denně

Šel v klidu jako všichni spát

Pro chvíli v něm nedřímá ten mstitel

Co hlásí každý problém v okolí své ženě

Byly tři ráno

A nikdo nebyl ničí nepřítel

Každý si hleděl svého

Spal, snil, četl si či meditoval

DOKUD NEUSLYŠELI HODIN VÝSTŘEL

A vzedmula se vlna strachu hysterického

Byly tři ráno

A nikdo nebyl ničí nepřítel

ACHNE, ODBYLA ČTVRTÁ

Dva milenci museli ze střechy slézt

A paní s kočkou byla zase sama

Na dodávce byl už jen pár kiláků dojezd

Soused vstal a začal dělat drama

Byly čtyři ráno

A nastal hluk a chaos

(nepřetáčí se dnes čas o hodinu zpět?)

2/4 Jsi tu

Vítr unáší barevné listí.

Vzduch je plný záhad a lstí.

Však déšť, ten nás očistí.

Je to naše místo, jsme si jistí.

Zde potkali jsme se před lety,

plnili si přání skrz komety.

Zde proplouvali jsme léty,

jak po hladině jarní květy.

Chci je poznat, říká mi,

když už smíme říkat my.

Váhám, zda jít za nimi.

Chvěju se, jak stonek na zemi.

Nevím, proč špatné se to zdá býti.

Teď už jsem ale polapena v síti.

Tak tedy ruku v ruce jdeme cestou,
jako bychom byli ženich s nevěstou.

Tak tedy ruku v ruce kráčíme dál,
na mém místě, kdo by se bál.

Už je vidím, to jsou oni,
lidé, co mě vychovali.

Směrem k nim máváme,
kytici jim předáváme.

Mami, tati, to je on,
mého srdce šampion.

Hledí na mě celí bledí.

Zlato, vždyť tu nikdo není.

Já otočím se, spatřím pravdu,
vyčítám mu tu velkou křivdu.

Už nemůžeme říkat my,
teď sama procházím dveřmi.

Já neuvědomila jsem si to dříve,
co je, a není pravdivé.

Člověk, jenž je pro mě vším,
není reálný, to už teď vím.

Člověk, jenž je pro mě ideální,
má jednu velkou chybu, je imaginární.

2/5 Hořkost květin

SASANKA

Na chalupě u lesa,

v borovém háji,
sasaneek jsou nebesa,
na samotném kraji.
Sbíralas je do vázy,
když bolest tě provází,
když se slepenýma očima,
slzy padaly ti do klína.
Bledé modré šaty letní,
lístky malé okvětní,
slabá svěží ranní rosa,
žádné boty, bylas bosa.
Menší váza květovaná,
v ní velký svazek sasaneek,
žádná slova, oněmělá,
jen já a ty a věčný spánek.

RŮŽE

Tato květina podivná
je ti ze všech nejvíc podobná.
Nádherná, utápějící se ve své pýše,
ale při doteku se jen těžce dýše.
Krása krvavá,
jak barvou, tak svými činy,
ruka třesoucí se má
jen pohladila prokleté tvé trny.
Na pohled převelice milá,

ale je to nebezpečná víla.

Je to zabiják!

PAMPELIŠKA

Říkej mi věci, které zapomenu,
když nemáš mluvit k čemu.

Je mi jedno co říkáš,
ať se směješ, hněváš, naříkáš.

Na hlavě z pampelišek věnec,
v plném proudu horký červenec.

Ty jsi mluvila a mluvila,
kapka života po rukou ti stékala.

Ale na tu chvíli já s radostí vzpomínám,
měl jsem rád, když jsi mluvila,
kdežto čas poté sakra proklínám,
žádná hláska z tebe nezbyla.

Ted' sedím s rukama v klíně na tvém místě,
z pampelišek věnec v ruce. Co vím jistě,
že v tu chvíli ses usmála.

Já se smál, ty ses smála.

Já, protože jsi mluvila, ty, protože jsi věděla, že už nemusíš mluvit dál.

2/6 Zamrzlá hladina

ČL:

Absolutně bez emocí,
bez srdce a bez duše,
proplouváš tou svou nemocí,

odpovídáš jen suše.

S:

Koutky ti háčkem na ryby zvednu
a prutem zatahám,
na stoličku si k tobě sednu,
na tebe kořisti, na tebe vyčkávám.

OV:

Rybáři emocí a štěstí,
taháš ryby za koutky.
U sebe máš sáčky s neřestí,
v kapsách ty největší pochoutky.

M:

Jsem rybářem s návnadou na štěstěnu,
sedím a hlídám co kolem mne se mihne,
ty nesmíš do tohohle místa přinést jakoukoliv změnu,
jinak tě můj prut a neštěstí stihne.

ĚK:

To ti tak budu věřit, živý umrlče.
Zkus si mou duši ulovit.
Už vcházím k tobě, do tvé chatrče
a nebojím se tě oslovit.

RT:

Ach ti malicherní lidé,
pokládající sebe za Boha.
No tak pojď, copak z tebe asi zbyde,

ta tvá pýcha je opravdu ubohá.

.....

Tak se slehly vody ledové.

Poslední co viděl rybář,

byly oči – medové.

A tu jeho umrlčí tvář.

2/7 Než se probudím

Co tě drží zpátky, princí z nebes?

Jaká síla tě táhne ode mě? A jaká tě ke mně poutá?

Obejmi mě anděli, jenž ses se mnou vznes.

Drž mě pevně na obláčku, který se tak houpá!

Copak jsi spadlá hvězda, jež se objeví jednou za tisíc let.

Jeli to zázrak či osud, smíš mi povědět?

Proto můj krásný sne, nech mě snít ještě chvíli.

Nechci, aby se už smysly probudily.

Ještě jedinkrát mi dovol štěstím zářit,

Než hvězdy navždy pohasnou a smutek nepůjde uhasit.

Ještě jeden západ slunce s tebou bych chtěla prožít.

Opřít se ti o rameno a v náruči se ti moct složit.

Jen dovol mi tě naposledy zřít.

Nežádám, přeji si tvá ústa políbit.

Avšak odtrhni se dřív, než si to dokážu oblíbit!

Zamilovala bych se, srdce roztříštilo se a nešlo by zalepit.